Dodatek do Tygodnika Powiatowego Nr. 42

z dnia 22 października 1932 r.

„Na podstawie § 1 ust. 4 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. (Dz. U. Rz. niem. str. 353) w brzmieniu rozporządzeń z dnia 12 maja i 29 października 1920 r. (Dz. U. Rz. str. 958 i 1843), ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. U. Rz. str. 155), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 322) i ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P Nr. 72, poz. 697) łącznie z § 176 p. 1 ordynacji powiatowej z dnia 13 grudnia 1872 r. w brzmieniu ustawy z dnia 19 marca 1881 r. (Zb. u. pr. str. 155 i 179) oraz art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej, rozciągniętem na górnośląską część województwa śląskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1928 r., poz. 9 - zatwierdza się statut powiatowego sądu przemysłowego w Rybniku, uchwalony przez komisaryczny wydział powiatowy w Rybniku w dniu 31 lipca 1924 r. i w dniu 20 sierpnia 1931 r."

Statut

Powiatowego Sądu Przemysłowego

RYBNIK.

Na podstawie § 1 ustęp 1, 4 i 6 ustawy o Sądach Przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 353) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 12 maja i 29 października 1920 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 958 i 1843) oraz ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. niem. cz. I str. 155) łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 32 poz. 322) i ustawą z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 72 poz. 697) po wysłuchaniu przedstawicieli pracodawców i pracowników, wydaje się dla pow. rybnickiego stosownie do uchwał komisarycznego Wydziału Powiatowego z dnia 31 lipca 1924 r. i 20 sierpnia 1931 r. następujący statut Powiatowego Sądu Przemysłowego.

Część I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Do rozpatrywania spraw ze stosunków spornych, wynikających w przemyśle:

1. pomiędzy robotnikami z jednej strony a ich pracodawcami z drugiej strony,
2. pomiędzy robotnikami zatrudnionymi u tego samego pracodawcy,
3. pomiędzy osobami, trudniącemi się wykonaniem wyrobów przemysłowych dla poszczególnych przedsiębiorców przemysłowych poza ich warsztatem pracy (chałupnicy, chałupnicy zawodowi) a ich pracodawcami, nie wyłączając osób, które same dostarczają obrabiane lub przerabiane surowce lub półsurowce.
4. pomiędzy osobami, wymienionemi pod 3, jeżeli są zatrudnione u tego samego pracodawcy,

zostaje utworzony Sąd Przemysłowy.

Jako robotników w myśl niniejszego statutu należy rozumieć: czeladników, pomocników, robotników fabrycznych i uczni odnośnie do których ma zastosowanie tytuł VII ustawy przemysłowej jak również urzędników ruchu, werkmistrzów i funkcjonarjuszów, wykonujących wyższe techniczne czynności, których roczny zarobek z pracy nie przekracza 3.000 zł.

Kompetencja Powiatowego Sądu Przemysłowego w Rybniku nie dotyczy osób i spraw, które w myśl rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu wydanego na podstawie §§ 1 i 82 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. podlegają kompetencji górniczych sądów przemysłowych.

§ 2.

Sąd przemysłowy jest właściwy, bez względu na wartość przedmiotu do rozpatrywania sporów:

1. co do rozpoczęcia, dalszego trwania i rozwiązania stosunku służbowego jak również co do wydania albo treści książki roboczej, świadectwa książki płatniczej, kart roboczych, książki wypłat zarobkowych oraz co do udzielania informacyj przez pracodawcę o robotniku.
2. co do świadczeń ze stosunku pracy,
3. co do zwrotu świadectw, książek, papierów legitymacyjnych, dokumentów, narzędzi, ubrań, kaucji i t. p., oddanych z powodu zawarcia stosunku pracy,
4. co do pretensji o odszkodowanie albo zapłatę kary konwencjonalnej z powodu niewykonania lub nie należytego wykonania obowiązków dotyczących czynności określonych pod Nr. 1-3 jak również bezprawnych lub nieprawdziwych uwag w książkach roboczych, świadectwach, książkach płatniczych, kartach roboczych, książkach wypłat zarobkowych, książkach kasy chorych lub kartach kwitowych ubezpieczenia funkcjonarjuszów i inwalidów, kartach podatkowych i podobnych dokumentach, dalej z powodu zaciągnięcia, udzielenia, odmowy, lub treści informacyj pracodawcy o robotniku,
5. co do wzajemnych roszczeń robotników i chałupników tego samego pracodawcy, powstałych wskutek przyjęcia wspólnej pracy,
6. co do pretensyj z umowy, na podstawie której robotnik zostaje ograniczony w swej zawodowej pracy po ukończeniu stosunku pracy.

§ 3.

Do kompetencji Sądu przemysłowego nie należą:

1) spory (§ 2, 1-5) osób, wymienionych w § 1, jeżeli są zatrudnione w zakładach gminnych o ile te zakłady nie należą do przemysłu metalurgicznego t. zn. do przemysłu wyrabiającego albo fabrycznie dalej przerabiającego: żelazo, stal, cynk, cynę, ołów, srebro, miedź i inne metale albo również do przemysłu pobocznego, połączonego z tymże,
2) spory robotników, zatrudnionych w kopalniach, salinach, sortowniach oraz podziemnych łamowiskach i dołach z ich pracodawcami względnie robotników pomiędzy sobą,
3) spory pomiędzy:
   a) członkami cechów (§§ 81, 81a ustawy przemysłowej) a ich uczniami § 81a cyf. 4 cyt. ustawy),
   b) członkami cechów, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81b cyf. 4 i §§ 91 itd. ustawy przemysłowej a ich robotnikami,
4) spory pomocników i uczni, zatrudnionych w aptekach i przedsiębiorstwach handlowych oraz robotników, zatrudnionych w zakładach, znajdujących się pod administracją wojskową lub marynarki.

§ 4.

Nazwa Sądu brzmi:

„Powiatowy Sąd Przemysłowy **Rybnik**"

Siedziba jego znajduje się w mieście **Rybnik.**

Obwód jego obejmuje wszystkie wiejskie i miejskie gminy powiatu.

§ 5.

Sąd składa się z 1 przewodniczącego, z 2 zastępców tegoż i 12 ławników.

Liczba zastępców i ławników może zostać zmieniona uchwałą Wydziału Powiatowego.

§ 6.

Na członka Sądu Przemysłowego włącznie przewodniczącego i zastępców powołuje się tylko osobę, która jest obywatelem Państwa Polskiego i ukończyła 30 lat życia.

Nie powołuje się na członków Sądu Przemysłowego osób niezdolnych do piastowania tego urzędu, wskutek ułomności psychicznych lub fizycznych.

Nadto nie powołuje się na członków Sądu Przemysłowego osób,

1. które utraciły zdolność do piastowania tego urzędu na skutek zasądzenia wyrokiem w postępowaniu karno-sądowem,
2. przeciwko którym wdrożono postępowanie z powodu zbrodni lub występku, które spowodować mogą utratę obywatelskich praw honorowych lub zdolności do piastowania urzędów publicznych,
3. które z powodu zarządzenia sądowego ograniczone są w rozporządzaniu swym majątkiem.

§ 7.

Przewodniczącego Sądu i jego zastępców wybiera Wydział Powiatowy na przeciąg 1—3 lat. Wymienieni nie mogą być ani pracodawcami ani pracobiorcami.

Wybór przewodniczącego i zastępców wymaga zatwierdzenia przez Wojewodę.

Postanowienie to nie ma zastosowania do urzędników państwowych lub komunalnych, sprawujących swój urząd na podstawie nominacji albo zatwierdzenia przez władzę państwową, jak długo ten urząd piastują.

§ 8.

Ławnicy muszą być powołani w równej liczbie z pośród pracodawców i robotników: Ławników z koła pracodawców wybierają pracodawcy, ławników z koła robotników zaś pracobiorcy. Wybór następuje na przeciąg 3 lat. Ponowny wybór jest dopuszczalny.

Ławnicy, których okres urzędowania upłynął, ustępują dopiero wówczas, gdy ich następcy objęli urzędowanie.

§ 9.

Czynne prawo wyborcze posiadają osoby obojga płci, które:

a) ukończyły 21 rok życia,
b) w okręgu Sądu Przemysłowego mają mieszkanie lub zatrudnienie,
c) są obywatelami Państwa Polskiego.

Osoby wskazane w ustępie 2 i 3 § 6 nie mają prawa wybierania.

Członkowie cechu, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81b Nr. 4 i §§ 91 - 91b ustawy przemysłowej, jak również ich robotnicy nie mają ani czynnego, ani biernego prawa wyborczego.

§ 10.

Osoby prawne wykonują swoje prawa wyborcze przez swych zastępców prawnych.

Pracodawcami w myśl §§ 8 i 9 niniejszego statutu są osoby, prowadzące samodzielnie przedsiębiorstwa przemysłowe, a zatrudniające regularnie przez cały rok albo w pewnych okresach roku przynajmniej 1 robotnika. Do pracodawców należy zaliczać również w myśl wymienionych przepisów zastępców samodzielnych przedsiębiorstw przemysłowych, którym powierzono kierownictwo przedsiębiorstwa przemysłowego lub pewnej części tegoż, jeżeli nie są robotnikami w myśl § 1 ustęp 2 niniejszego statutu

§ 11.

Wybór ławników jest bezpośredni i tajny. Odbywa się na zasadzie systemu stosunkowości.

W celu przeprowadzenia wyborów przewodniczący Wydziału Powiatowego rozdziela powiat na obwody wyborcze.

Prawo wyborcze mogą wykonywać osoby zamieszkałe w okręgu Sądu Przemysłowego tylko w tym obwodzie, do którego została przydzielona miejscowość ich zamieszkania bez względu na miejsce zatrudnienia, osobom zaś zatrudnionym w okręgu Sądu Przemysłowego a zamieszkałym poza tym okręgiem tylko w tym obwodzie, w którym znajduje się ich miejsce pracy.

§ 12.

Dla obwodów wyborczych zostają utworzone, celem kierowania głosowaniem Wydziały wyborcze.

Jeden z Wydziałów wyborczych zostaje wyznaczony przez przewodniczącego Wydziału Po-

wiatowego, jako Główny Wydział Wyborczy, do którego należy ogólne przeprowadzenie wyborów.

Każdy Wydział wyborczy składa się z przewodniczącego, 2 ławników i protokolanta. Dla każdego członka należy wybrać przynajmniej jednego zastępcę.

Przewodniczących i protokolantów Wydziałów wyborczych oraz ich zastępców mianuje Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Ławników i ich zastępców wybierają pracodawcy i pracobiorcy, czynni jako członkowie Sądu Przemysłowego drogą wyboru tajnego albo przez aklamację w równej liczbie z pośród pracodawców i pracobiorców. Po raz pierwszy mianuje ławników Wydziałów wyborczych i ich zastępców przewodniczący Wydziału Powiatowego z zachowaniem powyższych przepisów.

§ 13.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego zarządza wybory, oznacza dzień głosowania i lokale wyborcze oraz ogłasza to dwukrotnie przynajmniej na 6 tygodni przed wyborami w gazecie używanej do urzędowych ogłoszeń władzy powiatowej. W ogłoszeniu należy równocześnie podać czas głosowania, skład osobowy Wydziałów wyborczych, miejsce ich urzędowania oraz zawezwać uprawnionych do głosowania do złożenia list kandydatów na ławników Sądu Przemysłowego na ręce przewodniczącego Głównego Wydziału wyborczego z zaznaczeniem, że głosowanie odbywa się tylko na zatwierdzone listy kandydatów.

Jedna lista może obejmować najwyżej 18 kandydatów.

Kandydaci winni być dokładnie oznaczeni przez podanie nazwiska imienia, roku urodzenia, zawodu i miejsca zamieszkania a ich nazwisko opatrzone numerem porządkowym.

Listy kandydatów należy ustalić dla pracodawców i pracobiorców z osobna. Listy te muszą być podpisane przez conajmniej 10 wyborców odnośnego grona wyborczego z wymienieniem zastępcy, upoważnionego do ewent. pertraktacyj i przedstawione conajmniej na 3 tygodnie przed wyborami. Jeżeli nikt z podpisanych nie jest wymieniony wyraźnie jako zastępca listy kandydatów, wtedy podpisanego na pierwszem miejscu należy uważać jako zastępcę listy. Wyborcę, który podpisał kilka list kandydatów, należy skreślić z wszystkich list kandydatów. Zastępcom tych list należy polecić w razie potrzeby, by z miejsca skreślonego podpisu wystarali się o inny podpis.

Kandydatów, przedstawionych na kilku listach, Główny Wydział Wyborczy wzywa do oświadczenia się, z której listy chcą kandydować. Jeżeli w ciągu trzech dni nie oświadczą się w sposób wystarczający wtedy zalicza ich się do tej listy, na której są przedstawieni na pierwszem miejscu. Jeżeli są umieszczeni na wszystkich listach na tem samem miejscu, wtedy zalicza ich się do listy, która pierwsza była przedstawioną. Jeżeli listy wpłynęły w tym samym dniu, rozstrzyga los.

Przewodniczący Głównego Wydziału Wyborczego oznacza listy kandydatów numerami porządkowemi, wedle kolejności przedstawienia. Główny Wydział Wyborczy bada je i po usunięciu przez zastępców list ewent. braków zatwierdza i ogłasza je najpóźniej na 14 dni przed wyborami w gazecie wymienionej w ustępie 1.

Zatwierdzone listy kandydatów winny być wyłożone do wiadomości publicznej w lokalu urzędowania Głównego Wydziału Wyborczego najpóźniej 10 dni przed wyborami.

Jeżeli tylko jedna lista zostanie przedłożona, wtedy wymienieni na tejże kandydaci uważani są za wybranych bez przeprowadzenia aktu wyborczego.

§ 14.

Akt wyborczy jest jawny, zaś głosowanie tajne.

Każdy wyborca winien się wylegitymować przed wydziałem wyborczym na jego żądanie. Jako legitymacja wystarczy dla pracodawców poświadczenie o dokonanem według § 14 ordynacji przemysłowej zgłoszeniu przedsiębiorstwa albo ostatnie pokwitowanie zapłaty podatku przemysłowego, dla pracobiorców zaś świadectwo ich pracodawcy lub władzy policyjnej, potwierdzające, że dany pracobiorca jest zatrudniony lub mieszka w okręgu Sądu Przemysłowego. Uznanie innych legitymacyj zależy od Wydziału wyborczego.

§ 15.

Prawa głosowania wykonać można tylko osobiście przez oddanie kartki głosowania, którą należy ręcznie wypisać lub sporządzić w drodze powielenia i która winna zawierać tyle nazwisk, ile należy wybrać ławników. Kartkę głosowania należy włożyć do urzędowej koperty, którą otrzymuje się od Wydziału wyborczego. Głosować można tylko na jedną z dopuszczonych list kandydatów. Jawiących się do wyboru należy zapisać do 2 tabelarycznie sporządzonych list, z których jedna jest przeznaczona dla pracodawców, druga dla pracobiorców, a które zawierają w pierwszej rubryce numer bieżący głosujących, w drugiej ich nazwiska, a w trzeciej uwagi co do legitymacji.

W liście pracobiorców należy umieścić czwartą rubrykę, w której podać należy pracodawcę, u którego dany wyborca pracuje.

W razie niedopuszczenia kogoś do głosowania jako nieuprawnionego do wybierania należy pomimo to jego nazwisko wpisać do tej listy, do której się zgłosił i zaznaczyć powód niedopuszczenia do głosowania.

Do zebrania kartek głosowania należy ustawić dla pracodawców i pracobiorców po jednej urnie wyborczej, do której uznani jako uprawnieni do głosowania wkładają swoje kartki głosowania.

Umieszczenie znaków zewnętrznych lub podpisów protestów i zastrzeżeń na kartkach głosowania jest niedopuszczalne.

§ 16.

Po upływie czasu ustanowionego dla dokonania wyborów, należy jeszcze dopuścić do wyboru tylko te osoby, które już w lokalu wyborczym są obecne, następnie należy zamknąć głosowanie. Członkowie Wydziału wyborczego mają obowiązek zaświadczenia na listach swemi podpisami, że w wyznaczonym dla wyboru czasie nikt więcej nie zgłosił się do wykonania swego prawa wyborczego.

Po ukończeniu wyboru należy wyjąć z urn koperty i je policzyć. Jeżeli przy porównaniu uzyskanej liczby z liczbą wyborców, którzy według list wzięli udział w wyborach, wykaże się różnica, wtedy należy to razem ze służącemi do wyjaśnienia sprawy przyczynami zaznaczyć w protokole wyborczym.

Następnie wyjmuje się kartki głosowania z kopert i ustala się liczbę oddanych ważnych głosów.

W razie wątpliwości, czy karta głosowania jest ważną, rozstrzyga Wydział wyborczy większością głosów, przy równej liczbie głosów rozstrzyga przewodniczący.

Następnie spisuje się protokół, do którego wpisuje się imiona i nazwiska członków Wydziału wyborczego, początek i koniec wyborów wszystkie uchwały Wydziału wyborczego z krótkiem uzasadnieniem tychże oraz wynik wyborów.

Odnośnie do wyniku Wydział wyborczy winien podać liczbę wszystkich oddanych głosów, liczbę głosów unieważnionych i liczbę głosów ważnych przypadłych na poszczególne listy kandydatów.

Protokół przesyła się, po podpisaniu przez wszystkich członków Wydziału wyborczego, natychmiast do Głównego Wydziału wyborczego. Razem z protokołem należy przesłać listy tabelaryczne i kartki głosowania, które winny znajdować się w opieczętowanej paczce.

Główny Wydział wyborczy rozdziela liczbę mandatów na poszczególne grupy wyborcze, w stosunku do głosów dla danej grupy oddanych a mianowicie w ten sposób, że naprzód wypośrodkuje dzielnik wyborczy. W tym celu należy sumę wszystkich ważnych dla wszystkich grup oddanych głosów podzielić przez liczbę mandatów, powiększoną o 1, następna cała wyższa od ilorazu liczba jest dzielnikiem wyborczym.

Liczbę na każdą poszczególną listę kandydatów oddanych głosów dzieli się następnie przez liczbę dzielnika wyborczego, poczem przydziela Główny Wydział Wyborczy każdej grupie wyborczej tyle mandatów, ile razy dzielnik wyborczy mieści się w sumie dla danej grupy oddanych głosów.

Przykład 1.

Ilość ławników wynosi 12. Oddano ważnych głosów 960. Z tego otrzymała

lista Nr. 1	480 głosów
lista Nr. 2	296 głosów
lista Nr. 3	184 głosów

Dzielnik wyborczy wynosi:

960 (liczbę oddanych głosów) podzielona przez 13 (12+1 t. j. ilość ławników powiększona o 1) a więc:

960 : 13 = 73 11/13

następną całą wyższą liczbą jest 74, dzielnik wyborczy wynosi zatem 74.

Otrzymują więc:

lista Nr. 1	480:74 = 6 mandatów	pozostaje	36 gł.
lista Nr. 2	296:74 = 4 mandaty	pozostaje	— gł.
lista Nr. 3	184:74 = 2 mandaty	pozostaje	36 gł.

Obsadzono zatem 12 mandatów.

Przykład 2.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 1240. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	264 głosów
lista Nr. 2	525 „
lista Nr. 3	412 „
lista Nr. 4	39 „
razem	1240 głosów

Dzielnik wyborczy oblicza się:

1240:31 (t. j. 30+1) = 40. Następną wyższą całą liczbą jest 41, a więc dzielnik wyborczy wynosi 41. (Dalsze obliczenia jak przykład 1.)

Jeżeli wszystkich mandatów nie rozdzielono, przydziela się zbywające mandaty po kolei tym grupom, które przy przeprowadzonym podziale wykazały największą resztę podziału.

Jeżeli reszty podziału są przy kilku grupach równe przydziela się mandat tej grupie, która uzyskała więcej głosów, w razie równości głosów rozstrzyga los.

Liście kandydatów, która uzyskała głosów mniej, niż wynosi dzielnik wyborczy, nie przysługuje prawo do żadnego mandatu.

Przykład 1.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2853. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1328 głosów
lista Nr. 2	605 „
lista Nr. 3	463 „
lista Nr. 4	457 „
razem	2853 głosów

Dzielnik wyborczy oblicza się:

2853 : 31 (t. j. 30+1) = 92/1/31, następną wyższą całą liczbą jest 93, dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują:

lista Nr. 1	1328:93 = 14	mandatów	pozostaje	26 gł.
lista Nr. 2	605:93 = 6	„	„	47 „
lista Nr. 3	463:93 = 4	„	„	91 „
lista Nr. 4	457:93 = 4	„	„	85 „

Rozdzielono zatem tylko 28 mandatów, pozostałe 2 mandaty przypadają po jednym liście 3 i 4, ponieważ wykazują one największą resztę podziału (91 i 85).

Przykład 2.

Liczba ławników wynosi 60. Oddano ważnych głosów 12452. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	2842 głosów
lista Nr. 2	2729 „
lista Nr. 3	4808 „
lista Nr. 4	1463 „
lista Nr. 5	410 „
lista Nr. 6	210 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:

12452:61 (t. j. 60+1) = 204 8/61, najbliższą wyższą liczbą całą jest 205, dzielnik wyborczy wynosi zatem 205.

A więc otrzymują lista:

Nr. 1	2842 : 205 = 13	mandatów	pozostaje	177 gł.
Nr. 2	2729 : 205 = 13	„	„	64 „
Nr. 3	4808 : 205 = 23	„	„	93 „
Nr. 4	1463 : 205 = 7	„	„	28 „
Nr. 5	410 : 205 = 2	„	„	— „
Nr. 6	200 : 205 = 0	„	„	200 „

Rozdzielono zatem 58 mandatów, 2 pozostałe mandaty przypadają po jednym listom Nr. 1 i 3, jako wykazującym największą resztę podziału. Lista Nr 6 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma uzyskanych przez nią głosów nie wynosi nawet tyle, ile dzielnik wyborczy.

Przykład 3.

Liczba ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2853. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1339 głosów
lista Nr. 2	595 „
lista Nr. 3	463 „
lista Nr. 4	366 „
lista Nr. 5	90 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:
2853 : 31 = 92 1/31, dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują lista:

Nr. 1	1339 : 93 = 14 mandatów,	pozostaje	37 głos.
Nr. 2	595 : 93 = 6 „	„	37 „
Nr. 3	463 : 93 = 4 „	„	91 „
Nr. 4	366 : 93 = 3 „	„	87 „
Nr. 5	90 : 93 = 0 „	„	90 „

Lista Nr. 5 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma oddanych na nią głosów jest niższą od dzielnika wyborczego. Rozdzielono więc wpierw 27 mandatów. Z pozostałych 3 mandatów otrzymują 1 mandat lista Nr. 3, a jeden mandat lista Nr. 4, ponieważ wykazują największe reszty z podziału (91 i 87 głosów). Trzeci mandat przydziela się liście Nr. 1, która posiadając taką samą resztę podziału jak lista Nr. 2 wykazuje jednak większą sumę oddanych na nią głosów. (Uwaga: gdyby listy Nr. 1 i 2 posiadały tę samą resztę podziału i tę samą ilość uzyskanych głosów, wówczas rostrzyga los, której z nich ma przypaść pozostały mandat.)

Jeżeli przy podziale liczby głosów przez dzielnik wyborczy przypadło według rozdziału o jeden mandat więcej nad oznaczoną liczbę mandatów odlicza się jeden mandat tej grupie, która posiada najmniejszą resztę podziału, a przy równości reszty, tej, która uzyskała najmniejszą liczbę głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Wybranymi ławnikami są ci kandydaci poszczególnych grup wyborczych, którzy kolejno począwszy od pierwszego na liście kandydatów są wymienieni. Dalsi kolejni kandydaci są zastępcami. Jeżeli lista kandydatów zawiera więcej nazwisk niż przypadło stanowisk ławników i zastępców ławników dla danej grupy wyborczej nie uwzględnia się nadliczbowych nazwisk.

O rozdziale mandatów spisuje się protokół, który podpisują wszyscy członkowie Głównego Wydziału Wyborczego.

§ 17.

Wynik wyborów ogłasza Sąd Przemysłowy, po raz pierwszy przewodniczący Wydziału Powiatowego, natychmiast w powołanej w § 13 gazecie z zaznaczeniem, że zarzuty przeciwko wyborom należy wnieść w terminie prekluzyjnym jednego miesiąca po wyborach do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Równocześnie należy powiadomić wybranych o ich powołaniu jako członków Sądu Przemysłowego z wezwaniem, by w razie nieprzyjęcia mandatów przedstawili swoje powody Sądowi Przemysłowemu po raz pierwszy Wydziałowi Powiatowemu.

§ 18.

Urząd ławnika jest urzędem honorowym. Wolno go nie przyjąć i złożyć tylko z tych samych powodów, które uprawniają do nieprzyjęcia bezpłatnego urzędu gminnego. Kto jednak urząd ławnika sprawował przez 6 lat, ma prawo nie przyjąć urzędu tego podczas następnych sześciu lat. Powody nieprzyjęcia uwzględnia się tylko wtenczas, jeżeli wybrany po zawiadomieniu go o wyborze przedstawił je na piśmie w ciągu jednego tygodnia.

Odnośne wnioski rozpatruje Wydział Powiatowy.

§ 19.

Zarzuty przeciwko ważności wyborów są dopuszczalne tylko w ciągu jednego miesiąca od ogłoszenia wyniku wyborów. Należy je przedstawić Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Katowicach, który wybory, uchybiające ustawie lub wydanym na podstawie ustawy przepisom wyborczym unieważnia.

§ 20.

Na miejsce ławnika, który zgodnie z decyzją Wydziału Powiatowego jest zwolniony od przyjęcia urzędu albo który w ciągu okresu wyborczego przestanie być ławnikiem, wstępuje następny kandydat z tej samej listy wyborczej.

§ 21.

Jeżeli wybory nie doszły do skutku albo 2 razy ulegną unieważnieniu Wojewoda śląski uprawniony jest:

a) wybory, które miały być uskutecznione przez pracodawców, względnie pracobiorców, przeprowadzić przez Wydział Powiatowy;
b) wybory, które miały być przeprowadzone przez Wydział Powiatowy zastąpić mianowaniem członków.

§ 22.

Przewodniczący Sądu przemysłowego, po raz pierwszy przewodniczący Wydziału Powiatowego ogłasza w powołanej w § 13 gazecie ostateczny skład Sądu z podaniem nazwisk i miejsc zamieszkania poszczególnych członków.

§ 23.

Przewodniczący Sądu przemysłowego i jego zastępcy składają przed objęciem urzędu przysięgę służbową wobec delegowanego przez Wojewodę śląskiego urzednika, ławnicy zaś przed pierwszą czynnością służbową wobec przewodniczącego lub jego zastępcy.

§ 24.

Członka Sądu przemysłowego, co do którego powstają lub wyjdą na jaw okoliczności, powodujące w myśl niniejszego statutu niewybieralność na sprawowany przez niego urząd, należy z urzędu usunąć. Usunięcie następuje przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach, po wysłuchaniu zainteresowanych.

Członek Sądu przemysłowego, uchybiający w sposób poważny obowiązkom urzędowym, może zostać usunięty z Urzędu przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Co do postępowania i środków prawnych mają zastosowanie analogiczne przepisy, obowiązujące w należących do Sądów Okręgowych sprawach karnych. Oskarżenie wnosi Prokuratura na wniosek Wojewody śląskiego.

Ławnicy z grona pracodawców, stający się po swym wyborze członkami cechu wspomnianego w § 9 ustęp 3 statutu oraz ławnicy z grona pracobiorców wstępujący po ich wyborze do pracy u członka takiego cechu zatrzymują urząd do następnego wyboru.

§ 25.

Przewodniczący oznacza na każdy rok kalendarzowy z góry kolejność według której ławnicy biorą udział w posiedzeniach Sądu Przemysłowego i powołuje na wypadek przeszkody zastępcę ławnika.

§ 26.

Przewodniczący zawiadamia ławników pisemnie o terminie posiedzeń sądu, w których mają brać udział, zwracając uwagę ich na następstwa niestawienia się.

Na jednomyślny wniosek zainteresowanych ławników przewodniczący może zezwolić na zmiany ustalonej kolejności brania udziału przez poszczególnych ławników w posiedzeniach Sądu Przemysłowego o ile sprawy, mające być przedmiotem poszczególnych rozpraw, jeszcze nie są wyznaczone.

Wniosek i zezwolenie należy zaprotokołować.

§ 27.

Ławnicy w razie niemożności stawienia się są zobowiązani usprawiedliwić się pisemnie.

Ławników, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie jawią się na czas na posiedzenie albo w inny sposób uchylają się od swych obowiązków, należy zasądzić na zapłacenie kary porządkowej do 300 zł. oraz kosztów spowodowanych niestawiennictwem ławnika. Odnośne orzeczenie wydaje przewodniczący. Przewodniczący może znieść orzeczenie w całości lub częściowo, jeżeli zasądzony usprawiedliwi się później w dostateczny sposób.

Przeciwko temu orzeczeniu przysługuje prawo zażalenia do Sądu Okręgowego w Katowicach. Odnośne postępowanie toczy się według przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Ławnicy winni o każdej zmianie swego zamieszkania zawiadomić przewodniczącego w ciągu trzech dni.

§ 28.

Sąd Przemysłowy rozprawia i decyduje, o ile ustawa o Sądach Przemysłowych nie postanawia nic innego, w składzie 3-ech członków włącznie z przewodniczącym. Z ławników musi być jeden pracodawcą drugi pracobiorcą.

§ 29.

Ławnicy otrzymują za każde posiedzenie, w którem brali udział odszkodowanie za stratę czasu, którego wysokość ustala Wydział Powiatowy. Ławnikom z grona pracobiorców płaci się o ile ich zarobek, który przez wzięcie udziału w posiedzeniu utracili, przewyższa to odszkodowanie jeszcze odnośną różnicę. Odszkodowanie płaci się po posiedzeniu. Oprócz odszkodowania ławnicy otrzymują zwrot kosztów przejazdu do Sądu i z powrotem najtańszym środkiem przewozowym. Przy przejazdach kolejowych ławnicy otrzymują zwrot kosztu przejazdu trzecią klasą.

§ 30.

Dla Sądu Przemysłowego ustanawia się Sekretarjat. Potrzebny lokal i siły biurowe przydziela Wydział Powiatowy.

Sekretarz Sądu Przemysłowego, którego mianuje Wydział Powiatowy i ewent. jego zastępca, biorący udział w posiedzeniach Sądu Przemysłowego jako protokolant, muszą być zaprzysiężeni przez przewodniczącego Sądu Przemysłowego.

Wszelkie czynności kasowe i rachunkowe uskutecznia Powiatowa Kasa Komunalna w Rybniku.

§ 31.

Koszta urządzenia i utrzymania Sądu Przemysłowego, o ile nie znajdują pokrycia w jego dochodach, ponosi powiat rybnicki.

Przewodniczący Sądu Przemysłowego winien przedłożyć co rok sprawozdanie Wydziałowi Powiatowemu z ogólnej działalności Sądu.

Część II.

Postępowanie.

§ 32.

Sąd Przemysłowy postępuje według §§ 26-57 i 59-61 ustawy o Sądach Przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. i rozporządzeń z dnia 12 maja i 29 października 1920 r., oraz ustaw z dnia 14 stycznia 1922 r. względnie 17 lipca 1924 r.

§ 33.

Za rozprawę sporu prawnego przed Sądem Przemysłowym pobiera się jednorazowo opłatę, stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Opłata wynosi od wartości przedmiotu:

do 20 zł. włącznie	1,00 zł.
ponad 20—50 zł. włącznie	1,50 zł.
ponad 50—100 zł. włącznie	3,00 zł.

Od każdych dalszych zaczętych 100 zł. podnoszą się należytości o 3 złote. Najwyższa należytość wynosi 30,— złotych.

Poza tem mają zastosowanie przepisy § 58 ustępy 3, 4 i 5 ustawy o Sądach Przemysłowych.

Część III.

Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 34.

W sporach pomiędzy pracodawcami i pracobiorcami co do warunków dalszego trwania lub wznowienia stosunku roboczego, zainteresowane strony mogą powołać Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 35.

Sąd powołanie musi przyjąć, jeżeli wychodzi od obu stron i zainteresowani robotnicy i pracodawcy (pracodawcy o ile liczba ich wynosi więcej niż trzy) ustanowią zastępców, upoważnionych do wzięcia udziału w rozprawie przed urzędem pojednawczym.

Zastępcami wolno mianować tylko zainteresowanych, którzy ukończyli 25 rok życia, posiadają obywatelskie prawa honorowe i nie są ograniczeni zarządzeniem Sądu we władaniu swoim majątkiem.

O ile pracobiorców w tym wieku niema albo niema w dostatecznej ilości, dopuścić wolno

młodszych zastępców. Liczba zastępców każdej strony z reguły nie powinna przekraczać trzech. Urząd pojednawczy może dopuścić większą ilość zastępców.

Urząd pojednawczy roztrzyga według dowolnego uznania, czy pełnomocnictwa zastępców są wystarczające.

Jeżeli powołanie Sądu nastąpi tylko przez jedną stronę, przewodniczący winien drugą stronę lub jej zastępców lub mandatarjuszów o tem powiadomić, starając się równocześnie według możności, by i ta strona zgodziła się na powołanie Urzędu pojednawczego.

Przewodniczący winien i w innych wypadkach, gdy zachodzą spory wspomniane w § 34 czynić staranie by strony powołały Urząd pojednawczy i zalecić im to przy nadarzającej się sposobności.

Przewodniczący jest upoważniony przed rozprawą i podczas rozprawy zawezwać i przesłuchać osoby zainteresowane w sporach. Jeżeli Urząd pojednawczy został powołany według powyższych przepisów, może przewodniczący w przypadku niestawiennictwa nałożyć po uprzedniem zagrożeniu grzywnę do 100 złotych. Przeciwko nałożeniu grzywny przysługuje prawo zażalenia według przepisów procedury cywilnej.

Za osoby zainteresowane występować mogą ich zastępcy (§ 45 ustawy przemysłowej), prokurenci, kierownicy i t. p.

Rozprawy urzędu pojednawczego są jawne.

§ 36.

Sąd Przemysłowy czynny jako Urząd pojednawczy składa się, oprócz przewodniczącego, z równej ilości mężów zaufania pracodawców i pracobiorców.

Mężów zaufania wyznaczają zainteresowani. Jeśli tego nie uczynią mianuje ich przewodniczący. Jeżeli zainteresowani nie pogodzą się co do liczby mężów zaufania, którzy mają być powołani, przewodniczący oznacza ich liczbę i to przynajmniej dwóch dla każdej strony.

Mężowie zaufania nie mogą być wybrani z pośród zainteresowanych.

Przewodniczący ma prawo powołać jedną albo dwie osoby niezainteresowane jako ławników z głosem doradczym. Przedtem winien wysłuchać obydwie strony.

§ 37.

Urząd pojednawczy przesłuchując zastępców obu stron ustala punkty sporne i okoliczności, od których zależy ich ocena.

Urząd pojednawczy a w przypadku ustępu 5 § 35 przewodniczący Sądu Przemysłowego, ma prawo zawezwać i przesłuchać znawców dla wyjaśnienia dotyczących okoliczności.

Każdemu ławnikowi i mężowi zaufania przysługuje prawo stawiania pytań zastępcom i znawcom za pośrednictwem przewodniczącego.

§ 38.

Po wyjaśnieniu okoliczności Urząd pojednawczy na wspólnej rozprawie daje sposobność każdej stronie do oświadczenia się co do wywodów drugiej strony i również co do zeznań znawców. Następnie Urząd pojednawczy stara się pogodzić strony.

§ 39.

Jeżeli ugoda dojdzie do skutku, należy ogłosić jej treść w gazecie powiatowej, w formie oznajmienia, podpisanego przez wszystkich członków Urzędu pojednawczego i zastępców obu stron.

§ 40.

Jeżeli ugoda nie dojdzie do skutku, Urząd pojednawczy wydaje orzeczenie polubowne odnoszące się do wszystkich spraw spornych pomiędzy stronami. Orzeczenie polubowne wydaje się zwykłą większością głosów. W razie gdy głosy wszystkich powołanych dla pracodawców mężów zaufania są sprzeczne z głosami wszystkich mężów zaufania pracobiorców, przewodniczący może wstrzymać się od głosowania i stwierdzić, że orzeczenie polubowne nie doszło do skutku.

§ 41.

Jeżeli orzeczenie polubowne doszło do skutku przewodniczący oznajmia je zastępcom obu stron ustnie lub pisemnie wzywając ich do oświadczenia się w przeciągu przez siebie wyznaczonego terminu, czy orzeczenie przyjmują.

Jeżeli strony w wyznaczonym terminie nie oświadczą się uważa się orzeczenie jako nieprzyjęte.

Po upływie terminu Urząd pojednawczy w podpisanem przez wszystkich swych członków publicznem oznajmieniu ogłasza w gazecie powiatowej treść orzeczenia polubownego i odnoszące się do niego oświadczenia stron.

§ 42.

Jeżeli ani ugoda ani orzeczenie polubowne nie doszło do skutku, przewodniczący urzędu pojednawczego jest zobowiązany ogłosić to publicznie w sposób przewidziany w § 41.

§ 43.

Sąd Przemysłowy nie jest właściwy jako Urząd pojednawczy, jeżeli spór toczy się wyłącznie pomiędzy członkami cechu i ich pracobiorcami, a dla cechu tego celem spełnienia określonych w § 81 a Nr. 2 ustawy przemysłowej zadań, istnieje osobny urząd pojednawczy którego skład i czynność normuje statut według §§ 63-73 ustawy o Sądach przemysłowych.

Jeżeli obydwie strony powołują Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy jest on w tych sporach kompetentny.

§ 44.

Mężowie zaufania i ławnicy otrzymują na wniosek odszkodowanie za stratę czasu i zwrot kosztów podróży według § 29 niniejszego statutu, znawcy (§ 37 ustęp 2) zaś odszkodowanie na podstawie ustawy o odszkodowaniach świadków i rzeczoznawców.

Część IV.

Opinje i wnioski Sądu Przemysłowego.

§ 45.

Na żądanie władz państwowych albo Wydziału Powiatowego, Sąd Przemysłowy obowiązany jest wydać opinję w sprawach przemysłowych. Odnośne opinje wydaje przy udziale wszystkich ławników - plenum Sądu Przemysłowego - pod kierownictwem przewodniczącego.

Sąd Przemysłowy ma prawo zwracać się w sprawach przemysłowych z wnioskami do władz, reprezentacyj związków komunalnych oraz do ciał ustawodawczych województwa i państwa.

Do przygotowania opinji oraz wniosków przewodniczący Sądu Przemysłowego może powołać wydziały z członków Sądu. O ile chodzi o sprawy dotyczące interesów tak pracodawców jak pracobiorców, wydziały muszą się składać z równej ilości zastępców obu stron.

§ 46.

W razie utworzenia stałego wydziału składa się tenże z 2-ch pracodawców i 2-ch pracobiorców, których wybierają wszyscy ławnicy pracodawcy i pracobiorcy z osobna ze swego grona pod kierownictwem przewodniczącego i to po każdych nowych wyborach ławników, na przeciąg okresu wyborczego.

§ 47.

Wybór odbywa się, o ile żaden ławnik nie sprzeciwi się temu przez aklamację, w innym razie przez pracodawców i pracobiorców z osobna zapomocą zamkniętych kartek głosowania w ten sposób, że każdy uprawniony do głosowania napisze na kartce głosowania tyle nazwisk, ile należy wybrać członków Wydziału. Za wybranych uważa się tych, na których oddano najwięcej głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, ciągnięty przez przewodniczącego.

§ 48.

Plenum Sądu Przemysłowego, względnie Wydział Sądu Przemysłowego zwołuje Przewodniczący Sądu, który też kieruje rozprawami. Zastępcy przewodniczącego mogą brać udział w obradach z głosem doradczym.

Uchwały plenum Sądu Przemysłowego - Wydziału - zapadają zwykłą większością głosów włącznie z głosem przewodniczącego. Wniosek za którym oddano tylko połowę głosów, uważa się za odrzucony.

§ 49.

Plenum Sądu Przemysłowego musi być zwołane:

1. jeżeli należy obradować lub powziąć uchwałę w sprawie wydania opinji wspomnianej w § 75 ustęp 1 ustawy o Sądach Przemysłowych,
2. jeżeli conajmniej 6-ciu ławników Sądu Przemysłowego domaga się, by sprawa przez nich oznaczona stała się przedmiotem wniosku wspomnianego w § 75 ust. 2 ustawy o Sądach Przemysłowych.

Spraw, dotyczących przedsiębiorstw, nie podlegających orzecznictwu Sądu Przemysłowego, przewodniczący nie poddaje pod rozprawy.

§ 50.

Z rozpraw plenum Sądu Przemysłowego - Wydziału - należy sporządzić protokół, z którego powinno być widoczne w razie rozbieżności zdań, jakie było zdanie pracodawców, a jakie pracobiorców.

§ 51.

Wydaną przez plenum Sądu Przemysłowego opinję lub uchwalony wniosek należy przedstawić właściwej władzy razem z odpisem sporządzonego z rozpraw protokołu.

Część V.

Przepisy końcowe.

§ 52.

Nadzór służbowy nad Sądem Przemysłowym sprawuje Wojewoda śląski zgodnie z § 177 ustawy powiatowej.

§ 53.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w gazecie powiatowej powiatu rybnickiego.

Rybnik, dnia 15 grudnia 1931 r.

Wydział Powiatowy

(—) podpisy.